

Arrest

nr. 277 977 van 27 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat E. GEYSELS
Filip Williotstraat 30/102
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 25 april 2021 België binnen met een visum type D. Hij beschikt over een verblijfskaart met een geldigheidsduur tot 31 oktober 2021. Verzoeker is ingeschreven aan de Vrije Universiteit Brussel om een master studie '*International and European Law*' te volgen, die hij op 10 september 2021 met onderscheiding afrondt.

Op 28 oktober 2021 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 61/1/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 11 januari 2022 wordt verzoeker gevraagd om bijkomende bewijsstukken ter staving van zijn verblijfsaanvraag in te dienen.

Op 5 april 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekend schrijven. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing vernietigt bij arrest nr. 277 974 van 27 september 2022.

Tevens op 5 april 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekend schrijven.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam: O. (...), S. (...) U. (...),
geboortedatum: (...) 1990
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Nigeria*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 10, 20, 5, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

De aanvraag om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten, met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk, werd geweigerd op 05.04.2022 (zie bijgevoegde beslissing). Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in Art. 61/1/9.

Zijn verblijfskaart is vervallen op 31 .10.2021.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam pas op 25.04.2021 naar België voor zijn studies en wist dat zijn verblijf tijdelijk was.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Uit de bewoordingen van het eerste middel kan worden afgeleid dat verzoeker de artikelen 61 en 61/1/9 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Ter adstruering van zijn eerste middel in de synthesesamenvatting zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Verzoeker het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten omdat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden om gebruik te maken van een zoekjaar art. 61 vreemdelingenwet juncto art. 61/1/9 vreemdelingenwet) quod non.

2.

De aanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat hij niet zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 61 vreemdelingenwet.

Artikel 61 luidt:

“§ 1. Het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 60, § 3, eerste lid, 5°, wordt geleverd door het overleggen van een of meerdere van de hiernavolgende documenten:

1° een attest uitgaande hetzij van een internationale organisatie of een nationale overheid, hetzij van een gemeenschap, gewest, provincie of gemeente, hetzij van een instelling voor hoger onderwijs, luidens hetwelk de onderdaan van een derde

land een beurs of een lening geniet of eerstdaags zal genieten;

2° een verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door een natuurlijke persoon, die hetzij de Belgische nationaliteit bezit hetzij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie hetzij als onderdaan van een derde land toegelaten of gemachtigd is om voor onbepaalde duur op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie te verblijven hetzij een familielid tot in de derde graad is, waarbij deze zich ertoe verbindt, ten opzichte van de onderdaan van een derde land, de Belgische Staat en ieder bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, voor de duur van het geplande verblijf vermeerderd met twaalf maanden, de kosten van gezondheidszorgen, verblijf, studie en repatriëring van de onderdaan van een derde land ten laste te nemen; 3° enig ander bewijsmiddel van voldoende bestaansmiddelen.”

2.

Op 6 mei 2022 heeft mevrouw B. (...) T. (...) S. (...) zich verbonden over verzoeker ten laatste te nemen door neerlegging van een “bijlage 32 bij het gemeentebestuur van Antwerpen (stuk 4)

3.

Verzoeker voldoet nu dus ontegensprekelijk aan de voorwaarden van art. 61/1/9 vreemdelingenwet. Hij heeft zodoende recht om 12 maanden te verblijven op het Belgische grondgebied om werk te zoeken.

Zodoende is er niet langer enige reden om verzoeker te verwijderen van het grondgebied

Zodat:

De beslissing om verzoeker van het grondgebied te verwijderen niet naar recht verantwoord is en het middel gegrond verklaard dient te worden en de bestreden beslissing derhalve vernietigd dient te worden.”

2.2 Uit de bewoordingen van het tweede middel kan worden afgeleid dat verzoeker opnieuw de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat:

Verzoeker heeft naast studentenjobs ook niet-studentenjobs uitgevoerd. Meer bepaald voor ‘AGO Jobs&HR’ (Stuk 6). Het zeker niet zo is dat verzoeker louter heeft gewerkt op basis van het statuut BED met lage RSZ.

Voor zover dat verweerder de aanvraag van verzoeker weigert omdat deze uitsluitend studentenjobs zou hebben uitgevoerd faalt deze bewering naar de feiten.

Bovendien verbleef verzoeker in eerste plaats op het Belgische grondgebied om te studeren, waardoor hij zich uiteraard niet voltijds kon toeleggen op een job. Het voltijds studeren is overigens ook een van de voorwaarden waaraan verzoeker moest voldoen om zijn studies op Belgisch grondgebied te mogen volgen.

Het is zodoende onredelijk om nu te wijzen naar het feit dat verzoeker 'slechts' (deeltijds) studenten/interim jobs heeft gehad tijdens zijn studieperiode om hem af te wijzen van het recht om een zoekjaar aan te vragen.

Verzoeker heeft aangetoond voldoende werklust te hebben om enerzijds af te kunnen studeren met onderscheiding en op hetzelfde moment te werken. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker er niet zou in slagen om zichzelf te onderhouden door de voortzetting van interim werk.

Bovendien heeft uw zetel al eerder beslist dat een duidelijk patroon van tewerkstelling via interim arbeid in aanmerking kan worden genomen als een bewijs van voldoende bestaansmiddelen

Verweerster stelt in haar nota met opmerkingen dat verzoeker niet bewijst over voldoende middelen zou hebben, te weten 730 euro netto/maand voor het academiejaar voor het academiejaar 2022/2023. Verzoeker brengt stukken aan waaraan duidelijk blijkt dat hij consistent meer dan 730 euro per maand verdiende. Het mag dus duidelijk zijn dat hij wel degelijk aan deze voorwaarde voldeed. Zo verdiende concluant bv in augustus 2021 980,90 euro netto bij SD worx , in september 2021 1.729,93 euro netto bij SD worx etc. Het mag duidelijk zijn dat verzoeker consistent meer dan het gevraagde minimum heeft verdient en dit ook bewijst via de door hem aangebrachte stukken.

De weigering tot machtiging van verblijf van verzoeker d.d. 5 maart 2022 is zodoende ongegrond. Er is daarom geen reden om verzoeker van het grondgebied te verwijderen.

Zodat:

Het tweede middel is gegrond en geeft aanleiding tot nietigverklaring van de bestreden beslissing."

2.3 In zijn nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

"In zijn middelen beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- Artikel 61 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 61/1/9 van de Vreemdelingenwet

1. Verzoeker heeft op 28.10.2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend (voor een zoekjaar) bij de Burgemeester van Antwerpen.

Hij heeft bij zijn aanvraag de volgende stukken toegevoegd:

- Loonbriefjes op basis van weekcontracten, waarbij betrokkene tewerkgesteld werd door de werkgever SD Worx Staffing Solutions NV/SA met een contract van bepaalde duur onder het statuut van student BED lage RSZ,*
- Een paspoort van Nigeria geldig tot 23.07.2022,*
- Schermafbeeldingen van geldtransacties in vreemde valuta,*
- Certificaat van het behalen van zijn master diploma International and European Law aan de VUB met onderscheiding,*
- Een overzicht van zijn behaalde examenresultaten tijdens het academiejaar 2020 – 2021 Master of Laws in International and European Law aan de VUB,*
- Een kopie van de voor- en achterkant van zijn verblijfskaart (A-kaart), geldig tot 31.10.2021,*
- Een attest van de Christelijke Mutualiteit (CM) dat verklaart dat betrokkene recht heeft op een verhoogde tegemoetkoming in de ziekteverzekering vanaf 01.10.2021.*

Na analyse van de aanvraag bleek dat verzoeker niet bewees over voldoende bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 61 van de Vreemdelingenwet. Dat de neergelegde loonfiches geen bewijs vormen van regelmatige, stabiele en voldoende financiële middelen voor de komende 12 maanden die een zoekjaar omvat. Het minimumbedrag van de bestaansmiddelen is 730 euro netto/maand voor het academiejaar 2022/2023.

Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift dat verzoeker ondertussen een 'sponsor' heeft gevonden, met name mevrouw B. (...) T. (...) S. (...) en dat zij een verbintenis tot tenlasteneming heeft ondertekend bij de gemeentebestuur van Antwerpen. De verbintenis tot tenlasteneming dateert van 6.5.2022, hetgeen dateert van NA de bestreden beslissing. Er kan niet van de verwerende partij worden verwacht dat zij rekening houdt met informatie en stukken die niet voor het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt. Verzoeker kan eventueel wel een nieuwe aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij

de Burgemeester van Antwerpen en de verbintenis tot tenlasteneming toevoegen aan zijn nieuwe aanvraag.

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7 eerste 1, 13° van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

“Art. 7 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoeker is België binnengekomen op 25.4.2021 voor zijn LLM bij de VUB. Op 10.9.2021 behaalde verzoeker zijn masterdiploma International and European Law met onderscheiding van de Vrije Universiteit Brussel (VUB). Zijn verblijfskaart was geldig tot 31.10.2021.

Verzoekende partij toont niet aan dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing wél over de vereiste documenten beschikte, zodat hij niet ernstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing op onjuiste of kennelijk onredelijke motieven zou zijn gesteund.

Het is dan ook louter ten overvloede dat verweerder in dit kader nog wijst op de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris ingevolge waarvan zij bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis te laten brengen.

Het beroep is ongegrond.”

2.4 In zijn tweede middel voert verzoeker aan dat zijn verblijfsaanvraag is geweigerd omdat hij enkel en alleen studentenjobs heeft uitgevoerd. Verzoeker bekritiseert dat, hoewel uit de voorgelegde loonfiches duidelijk blijkt dat hij op consistente wijze meer dan 730 euro per maand verdiende, verweerder deze loonfiches niet aanvaardt als bewijs van regelmatig, stabiele en voldoende financiële middelen. Hij stelt dat een duidelijk patroon van tewerkstelling via interim arbeid ook in aanmerking kan worden genomen als een bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker komt tot de conclusie dat zijn verblijfsaanvraag ten onrechte werd geweigerd op 5 april 2022 en er bijgevolg geen reden meer is om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Waar verzoeker hiermee de schending van het materiële motiveringsbeginsel beoogt, dient eraan te worden herinnerd dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet, nu de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijfsmachtiging van 5 april 2022, op grond waarvan verweerder is overgegaan tot afgifte van de bestreden beslissing *in casu*, door de Raad is vernietigd bij arrest nr. 277 974 van 27 september 2022. De “*beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt*” wordt aldus geacht nooit te hebben bestaan en is uit het rechtsverkeer verdwenen. Dit heeft tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus geen rechtmatige rechtsgrond meer en moet worden vernietigd.

Het tweede middel is gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN